

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția:
Str. A. D. Xenopol No. 11.
Administrația:
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT:
Parohiile: 200 Lei
Particulari: 160 Lei
Membrii Agrului 100 Lei

PARTEA OFICIALĂ

No. 3446/1933.

Examene de Licență în Teologie.

Pentru orientarea Ven. Cler diecezan publicăm mai jos partea ce se referențe la examenele de Licență a Regulamentului Academiei de Teologie »Sf. Treime« din Blaj, căreia, cu adresa On. Minister al Instrucțiunii și Cultelor din 12 August 1932 No. 106.764/1932 i-s'a acordat dreptul de a elibera diplome de Licență.

„Art. 68. Academia conferă absolvenților de teologie, cari împlinesc condițiunile impuse prin acest Regulament, titlul de „licențiat în teologie“: grad academic care arată absolvirea ciclului de studii prescrise și câștigarea științei teologice în măsură suficientă pentru a putea propune în școlile cari nu dau grade academice.

Art. 69. Absolvenții de teologie doritori a obține gradul de „licențiat“, trebuie să împlinesc următoarele condițiuni:

a) să prezinte: a) Diploma de bacalaureat; b) Diploma de absolvire a teologiei dela una din academiile teologice ale Bisericii noastre, cu toate examenele anuale dând total media generală cel puțin 6 (bine);

b) să facă trei examene generale, în felul stabilit de acest Regulament;

c) să treacă cu succes examenul special de licență.

Art. 70. Întâiul examen general se poate face după terminarea cu succes a primilor doi ani de școală. Materia lui o formează: Apologetica, Istoria bisericii universale și Istoria bisericii românești.

Examenul al doilea general se poate da după trecerea examenelor anuale din anul III. El cuprinde științele Sf. Scripturi.

Examenul al treilea general se poate trece la sfârșitul anului IV și cuprinde: Dogmatica fundamentală (Tratatul despre Biserică) și Dreptul bisericesc.

Art. 71. Admiterea la examenul general se cere prin scrisoare, dela Rectorat.

Rectorul, constatând împlinirea condițiunilor de admitere, fixează timpul examenului și constituie comisiunea examinatoare.

Art. 72. Comisiunea examinatoare din Art. 71 se compune din profesorii materiilor cari formează obiectul examenului, sub prezidiul Ordinariatului.

Art. 73. Examinarea stă în chestionare orală. Aprecierea se face în note, ca la examenele anuale. După încheierea examenului, comisiunea stabilește, din media notelor date de toți membrii la fiecare materie, calificativul general, care poate fi: excepțional; eminent; foarte bine; laudabil; bine.

Despre examen se ia, în condiță specială, proces verbal iscălit de prezident, și de membrii comisiunii, notându-se data și rezultatul, care pot se introduce și în foaia matriculară a candidatului.

Art. 74. Media minimă pentru trecerea examenului general este 6.

In caz de nereușită, examenele generale și cel de licență se pot da în altă sesiune. — Candidatul care nu reușește nici la a treia încercare, este exclus definitiv dela examenele generale și dela obținerea licenței.

Art. 75. Studenții cari urmează teologia la academiile eparhiilor sufragane pot face examenele generale premergătoare licenței la școala respectivă, dacă programul ei de studii cuprinde toate materiile teologice principale în măsura prevăzută la art. 52 din acest Regulament.

Se vor observa, în acest caz, întru toate normele și formele cuprinse în art. 69—74 din acest Regulament.

Art. 76. Studentul care a trecut cu succes examenele generale, este candidat la licență și poate cere înscrierea la examenul special pentru dobândirea acestui titlu.

La cererea de înscriere se alătură: a) Diploma de bacalaureat; b) Diploma de absolvire a studiilor teologice și c) Certificate despre trecerea cu succes a examenelor generale.

Art. 77. Constatând existența condițiilor de admitere, Rectorul procedează la constituirea comisiunii examinatoare și fixează data examenului de licență.

Comisiunea este prezidată de Ordinariat și se compune din Rectorul Academiei și din 4 profesori ai materiilor cari cad sub examinare.

Art. 78. Examenul de licență stă din probe scrise și orale.

Candidatul va lucra, în sala ce i se va desemna, o disertațiune asupra unei teme luate din domeniul Apologetice, Dreptului bisericesc, științelor Sf. Scripturi ori Istoriei bisericești. Materia se trage la sorți; iar candidatul va putea alege una din trei teze ce i se vor prezenta de către profesorul respectiv. Durata lucrării fine cel mult 6 ore.

Examenul oral constă: a) din chestionare asupra tezei lucrate în scris; și b) examinarea generală din Teologia dogmatică specială și din Teologia morală.

Art. 79. Lucrarea scrisă se cenzurează de către profesorul de specialitate din comisiune, iar răspunsurile orale se apreciază, în note de la 10—1, de către toți membrii comisiunii. Din media lucrării și răspunsurilor se scoate calificativul general al examenului, care poate reuși:

- summa cum laude (10)
- magna cum laude (9)
- cum laude (8)
- cu unanimitate (7)
- cu majoritate (6)

Art. 80. Candidatul reușit este proclamat licențiat în teologie, după ce face în fața comisiunii mărturisirea credinții catolice de la Art. 21.

Art. 81. Mersul examenului se consemnează în proces verbal iscălit de toți membrii comisiunii, iar candidatul i se eliberează diploma de licențiat, iscălită de Ordinariat și de Rector, cuprinzând data și rezultatul examenelor generale și ale examenului special.

Art. 82. Diploma de licențiat conferă drepturile și privilegiile licențiașilor altor școli superioare din țară; califică pe titular pentru a deveni profesor de religie la școlile secundare; îl scutește de eventuale examene ce s'ar cere în arhidieceză pentru a ajunge paroh ori protopop, și îi dă preferință caeteris paribus, la dobândirea oficiilor și beneficiilor din biserica noastră.

Art. 90. Absolvenții din trecut ai Academiei de teologie din provincia bis. de Alba-Iulia și Făgăraș pot obține titlul de licențiat în teologie trecând cu succes examenul special de licență prevăzut la Art. 76—81.

Admiterea lor la examen se condiționează: a) de aprobarea Ordinariatului; b) prezentarea „Absolutorului teologic”, cu media generală a notelor obținute la examenele anuale cel puțin: „bine”.

În ce privește Art. 69 și 90, după interpretarea dată de Rectoratul Academiei de Teologie »Sf. Treime« din Blaj, media generală de cel puțin bine (6), necesară pentru a putea fi admis la examen de licență, se socotește numai din notele materiilor cari formează obiectul examenului de licență — fie la scris, fie la oral; — adică: Apologetica, Dreptul bisericesc,

Științele Sf. Scripturi, Istoria bisericească, Teologia Dogmatică specială și Teologia Morală. Dintre absolvenții din trecut, clasificați cu notele după sistemul vechiu, sunt excluși de la examenul de licență aceia, cari la toate materiile de mai sus au fost clasificați numai cu suficient.

La Art. 78, unde se vorbește de examinarea generală din Teologia dogmatică specială, se înțelege și Tratatul despre Biserică și Pontificele Roman.

Examenul de licență se va ține în două sesiuni. Întâia sesiune va fi de la 1—15 Februarie, iar a doua de la 1—15 Iunie, a fiecărui an.

Oradea, 10 Noembrie 1933.

No. 3544/1933.

Asigurarea edificiilor bisericești.

Parohiile trecute la noi de la Dieceza Gherlei edificiile lor bisericești le-au avut asigurate prin Reuniunea de Asigurare diecezană din Gherla la mai multe societăți de asigurare. Pentru că și aceste parohii să treacă la Soc. Agricola-Foncieră, la care sunt asigurate toate edificiile bisericești din Dieceza Noastră, asigurările de la celelalte societăți s'au renunțat pe ziua de 1 Ianuarie 1934 până când au să se facă asigurările noi. În acest scop tuturor parohiilor trecute la noi de la Gherla li-s'au trimis, prin oficiile protopopești, coatele de ofertă, cari se vor completa și retrimite Oficiului administrativ a fundațiilor diecezane până cel mult în 10 Decembrie crt.

Pentru încunjurarea oricărei corespondențe inutile atragem atențiunea tuturor oficiilor parohiale, că în mod obligatoriu sunt a se asigura toate edificiile bisericești (biserica, casa parohială, edificiu școlar, superedificate etc.). Întrucât edificiul școlar al parohiei este folosit de școală de stat și nu este asigurat de comitetul școlar, i-se va face asigurarea dinpreună cu celelalte edificii bisericești, de către senatul bisericesc, care apoi premiile de asigurare le va încasa de la comitetul școlar și le va trimite la oficiul administrativ al fond. diecezane.

Oradea, 22 Noembrie 1933.

PARTEA NEOFICIALĂ

DUPĂ CONGRESUL AGRU-LUI.

AGRU și restabilirea ideii de drept și de dreptate.

Congresul general al Agrului din anul acesta a fost bogat în discuții și rezoluțiuni serioase și importante. Dacă Comitetul Central, ajutat, firește, de cele diecezane și locale, n'ar realiza decât cincizeci la sută din hotărârile luate la Dej, membrii ce-l compun ar putea fi mângâiați și mândri că și-au făcut datoria.

Dintre toate propunerile ce s'au făcut la Dej, mie personal, poate în urma vreunei sugestii de moment, cea mai simpatcă și mai covârșitoare în urmări și importanță mi s'a părut cea prezentată de D-l Valer Roman delegatul Agru București. Las, că D-l Valer Roman, cu verva-i de avocat bucureștean și, după cum aud nu din cei din urmă, a știut să dea

propunerii Domniei Sale o formă atrăgătoare și bineconturată; dar propunerea, chiar desbrăcată de orice formă luxoasă a verbului, apare și în sine cu adevărat capitală și de-o importanță covârșitoare pentru atmosfera și mediul zilelor ce trăim.

Domnul Valer Roman a spus în propunerea Domniei Sale: Observăm în zilele noastre că ideea de drept e în dispariție. Azi nu se mai execută nicio hotărâre, nici de ordin bănesc, nici de ordin contencios, nici de ordin penal. Nici organele publice, nici populația nu mai are simțul juridic. Proverbialul și tradiționalul simț de dreptate al Românului e în dispariție. Agrul, ca o asociație cu obiective așa de nobile, merit a da societății noastre de azi o nouă vieță, întemeiată pe principiile eterne ale Evangheliei, trebuie să-și îndrepte privirea și asupra acestei rațe a societății noastre și să caute a o vindeca. Trebuie să ne zicem: Vrem să restabilim ideea de drept atât de zdruncinată. Boli spirituale, cum e și asta, nu se pot vindeca decât pe plan spiritual. Trebuie să pornim o mișcare de jos în sus, care să ne aducă sănătatea morală și în această privință.

Am redat aci sumar și schițată rudimentar propunerea expusă magistral și condensat de distinsul agrist bucureștean. Credeam că între rezoluțiile congresului i se va da loc de frunte acestei propuneri, pasibilă de aplicații atât de practice și variate în domeniul vieții noastre sociale. Nu i s'a dat însă. Abia că s'a amintit. De aceea credem că e bine să se insiste asupra acestei propuneri și Agrul să și-o ia în programul său de activitate în acest an și să ideeze cele mai eficace mijloace pentru a o pune în practică în cercuri cât mai largi și mai adânci.

Fenomenul semnalat de distinsul avocat bucureștean este real. O disoluție generală a ideii de drept și de dreptate se observă pretutindeni și pe toate țărmurile: în justiție, unde dreptatea și adevărul se înmormântează în formele nesfârșite ale procedurii, încât nu se rostește decât după ani de zile, ori se rostește de multe ori așa cum se rostește, protivnic bunului simț și fără multe scrupule din partea judecătorilor; advocații înșiși dau de multe ori un concurs neiertat pentru ca adevărul și dreptatea să fie cât de întunecate; în administrație, unde nu mai contează conștiința și simțul de răspundere; elemente nevrednice și incapabile, fără simț de datorie și răspundere, sunt ținute la suprafață, sfidând orice drept și dreptate, iar elementele bune, conștiincioase, nu sunt luate în seamă, nici premiate după merit; fără îndoială, politicianismul fără scrupule poartă o mare parte a vinei pentru anarhia și lipsa de dreptate ce domnește astăzi. Ce să mai spunem de disoluțiunea oricărei idei de drept și dreptate pe țărm fiscal, industrial, comercial și pe toate terenele vieții noastre publice și administrative? Pe teren fiscal șperțarii sunt ținuți la loc de frunte; iau șperțuri, fiindcă și ei trebuie să

dea; tot așa în administrația drumului de fier, unde înaintările se făceau și poate se mai fac, nu după merite și studii, ci după plată; oameni serioși și de încredere spun, că existau chiar liste ale diferitelor gări cu plăți de șperțuri deosebite, după venitul și proveniența gării. Tot așa la direcțiunile de internate și de alte posturi cu venite mai bogate. Or, unde este aici dreptate în conferirea oficiilor și a însărcinărilor publice?

E mai nevoie să vorbim de ideea dreptului și a dreptății în industrie și comerț, cu cartelurile dușmane societății, numai ca să beneficieze câțiva membri ai unor consilii de administrație a anumitor fabrici (hârtie, zahăr] etc.); cu mărfuri false și falsificate, cu prețuri de jupoiere și exploatare a bietului public consumator?

Pe terenul creditului bancar și particular înregistram, de asemenea, cel mai bolnăvicios simptom de nedreptate. Nimeni nu vrea să știe de datorii, de obligațiuni contractate solemn. Văduve și servitori nevoiași, cari au elocat sudoarea feței lor cu procente pe la oameni cu dare de mână, azi sunt răși în față când își cer agoniseala îndărăt. Aceste simptome nu pot dura lungă vreme, fără ca întreaga vieță socială să nu se destrame și să nu cădem într'o barbarie înspăimântătoare și lipsă de civilizație cea mai elementară. Aici trebuie să se facă ceva. Și asociațiile culturale-morale, cum este și Agrul, au aici nu numai datoria, dar și cel mai bogat și fertil teren de activitate. — Cultură și civilizație nu poate exista fără ideea de dreptate, aplicată până la scrupulozitate.

De aceea să inițiem mișcarea de regenerare a societății de azi prin aplicarea ideii de drept și dreptate pe toate țărmurile.

Agrul are zeci de mijloace pentru a putea întreprinde această acțiune salvatoare și binefăcătoare pentru societate. Să începem dela membrii Agrului. Ei să se comporte întâi într-o măsură a ideii de drept și dreptate. Toate acțiunile și faptele lor, ale bisericilor ca și ale mirenilor, să fie impregnate de această idee, activând mereu în sensul ei. O ceată de oameni, ca membrii Agrului, pătrunși de ideea de drept și dreptate, pot să formeze cheagul necesar pentru transformarea societății întregi. Să începem a fi mai întâi noi oamenii dreptului și ai dreptății. În conferințele, șezătorile și toate manifestările Agrului să insistăm mereu pentru întronarea acestei idei. Comportându-ne mai întâi noi în mod exemplar, vom molipsi cu spiritul nostru și pe cei din jurul nostru. Ce merite neperitoare și-ar câștiga Agrul inițiând o mișcare în acest sens! Vieța noastră socială s'ar așeza pe noi baze, vrednice de o țară mare și frumoasă, ce suntem; și porniți pe această cale vom contribui la sălăștuirea adevăratei culturi și civilizații în această parte a omenirii ce o formează poporul nostru, meritându-ne astfel respectul și admirația popoarelor mai vechi și mai civilizate decât noi. În concertul popoarelor civilizate acelea vor avea dreptul la respectul și

încrederea tuturor, care își vor și face din ideea de drept și dreptate o chestie de onoare și de prestigiu. Țara noastră fericită, cu tradiționalul simț de dreptate al țăranului român, elementul de bază al acestei țări, ar fi chiar indicată să râvnească la acest post de onoare, fericindu-se întâi pe sine și contribuind astfel cu ceva specific la patrimoniul cultural general al neamului omenesc. Agrul să lucreze deci și să înceapă marea mișcare a reîntegrării ideii de drept și de dreptate în drepturile lor și la locul lor de cinste. Un nou mijloc de-a veni în ajutorul Statului, care, oricum, nu poate atinge cu mijloacele sale sufletul. Legea și baioneta nu schimbă sufletele. Noi, societatea, trebuie să schimbăm societatea, prin pilda și acțiunea noastră de permanentă și stăruitoare influențare.

Producând o astfel de regenerare sufletească, vor trebui s'amuțescă și dușmanii religiei și ai bisericanilor, căci faptele vor vorbi.

Dacă ne înțelegem menirea, nu va trebui să întârziem nicio clipă de-a activa în această direcție. Țara ne va binecuvânta și puterea regeneratoare a creștinismului se va dovedi odată mai mult. Fie, ca Agrul să înțeleagă marea idee și să lucreze în conștință!

P. Dr. Tăutu, profesor.

Probleme de rezolvat: Presa.

Congresul Agru-lui s'a ținut; s'au făcut convenițele dări de seamă; s'au dat descărcările cerute de gestiuni; s'au luat o mulțime de hotărâri.

Ce mai rămâne?

Partea cea mai însemnată: să se execute hotărârile luate.

Fără de executarea acestor hotărâri, ce sens ar mai avea congresele? Ele trebuie să reprezinte, în viața asociației, momentul culminant de reculegere și înălțare, după cum Dumineca e, pentru orice bun creștin, prilej de primenire și întărire sufletească, pentru munca cea grea de peste săptămână. Dar, precum nu se poate duce o viață numai de dumineci și sărbători, sau nu se poate ceti o carte în care ar fi tipărite numai inițialele cuvintelor, tot asemenea nu se poate reduce rostul Agru-lui numai la congres. Congresul e o sărbătoare. Pentru a sărbători, însă, trebuie să muncești. Și încă din greu. Numai atunci poți avea mulțumire sufletească pentru cele săvârșite și binecuvântare dumnezească în clipa rugăciunii.

La muncă, deci, frați Agriști! Avem atâta treabă! Durarea și înfrumșețarea sfintelor biserici, înființarea și conducerea de coruri, întocmirea de repertorii muzicale potrivite, biblioteci, conferințe, șezători, educația tineretului, lupta pentru înstăpânirea dreptății și a moralității creștine în toate domeniile vieții: personale, familiare și publice. — Iată câteva din multele probleme ce ne dau zor.

Dar unde rămâne marea problemă a presei bune creștinești? Dacă n'o vom organiza bine, pe temelie

de stâncă neclătită, șubredă va fi toată organizația Agru-lui. Astăzi nu se mai poate închipui acțiune creștinească fără de presă. Dacă în evul mediu, când aproape numai clericii erau știutori de carte, iar mișcările aproape toți erau profani — se cunosc atâtea capete încoronate care nu știau nici să se iscălească! — s'au putut urni cruciatele, numai papa Urban II, predicatorul celei dintâi expediții cruciate, apoi Sf. Bernard, Sf. Ioan Capistran și ceilalți predicatori de cruciate, ne-ar putea spune ce greu se urnesc masele numai cu puterea cuvântului viu.

Astăzi, însă, când condițiile de viață, în urma atâtor descoperiri și invenții, s'au schimbat cu totul, astăzi se poate să rămânem numai la puterea cuvântului vin? Ar fi cași cum ai vrea să faci ocolul pământului pe jos. Admitem că vor fi aventurieri, gata de asemenea năzbâții. Dar ei nu trebuie încurajați. Ar fi să încurajăm pe retrograzi. Ajutoarele și încurajările noastre trebuie să fie pentru piloții îndrăzneți, cari vor să ocolească pământul în câteva ceasuri.

Acesta e spiritul timpului.

Aici năzuesc popoarele de cultură și civilizație. De aceea să purtăm grijă de cărți, de reviste, de ziare — bine înțeles de cele bune! — ca de ochii din cap!

Tiparul este doar marele predicator al timpului nostru. Cuvintele rostite de el, în câteva ceasuri străbat țara întreagă. El predică în restaurante, în cafele, în trenuri, în tramvaie, în locuințele particulare, în piețele publice. Unde sunt strânși doi sau mai mulți înși la un loc, acolo e și produsul tiparului: cartea, revista sau ziarul. Dar cuvântul lui nu dispăre ca al preotului, când coboară de pe amvon. El rămâne pe hârtia tipărită și, ori de câte ori îl revezi, îți predică fără încetare. Așa e apostolatul tiparului, nesfârșit ca întindere în timp și în loc. Nu în zadar s'a spus că, dacă ar trăi în zilele noastre Sfântul apostol Pavel s'ar face director de ziar.

Ce bine înțeleg papii, din postul înalt dela cârma Bisericii, acest lucru! Nemuritorul Leon XIII spunea: »Nu se poate face nimic mai folositor decât răspândirea ziarelor bune în popor!« Iar urmașul său, Pius X scria: »Presa e stăpâna lumii... încă nu se înțelege însemnătatea ei; nici credincioșii, nici clerul nu se ocupă de ea, cum trebuie... În zadar veți zidi biserici, în zadar veți face misiuni, în zadar veți întemeia școli... toate silințele noastre vor fi zadarnice, dacă nu veți ști mână, în același timp, arma cea mare a presei!« Dar chiar actualul Sfânt Părinte Papa Pius XI a zis: »Presa slujește celui rău într'un chip înspăimântător, pervertind ideile și moravurile... Catolicii greșesc prea adeseori nu numai nepricepând trebuința presei bune, ci sprijinind pe cea rea, cum părănd ziar sau carte rea. Niciodată nu veți putea face de ajuns pentru presa bună«. De aceea vom reveni și noi mereu asupra acestei chestii, cea mai vitală pentru acțiunea creștinească! P. I. Georgescu.

Alte șase parohii din jud. Sălaj au cules roadele sfintelor misiuni în 24 Sept.—5 Nov.

1. În 24 Sept. credincioșii din *Corni* (Jud. Sălaj, protopopiatul Supurului) pregătiți prin P. din loc, Gheorghe Mureșan, așteaptă nerăbdător pe P. Misionar, care după trei oare și jumătate de drum, (cu carul tras de »trei« cai, prin »hârtoapele« dintre Supur și Corni) sosește, în sfârșit, cu puțină întârziere, în »Codru«, pentru a începe sf. misiuni. Se și încep în aceeași seară.

Săptămâna întreagă, fiind deosebit de frumoasă vremea, credincioșii au frecventat predicile misionale de seara, dovadă numărul frumos al cuminecărilor de 591, precum și cununia unei perechi de concubinari (singura pereche, din vreo 20, care, fiind cununată și la notar, a putut fi împărțită, după timp îndelungat, de cununia bisericească). Liturgia solemnă de încheiere s'a celebrat în liber, fiind biserica prea mică pentru a încăpea și mulțimea de credincioși, veniți de prin satele vecine în procesiune. La mărturisiri a fost ajutat P. Misionar, pe lângă preotul din loc, de P. Ioan Chiș din Bicz și P. Chirila din Babja.

2. Terminându-se mărturisirile în Corni abia numai pe la 6 oare seara, nu s'au putut începe sfintele misiuni în *Cig*, Duminecă seara în 1 Oct., precum era programul, deși era așteptat P. misionar la gară de norod, ci numai în ziua următoare în 2 Oct. seara.

Chiar din prima seară ciganii s'au arătat a fi zeloși întru ascultarea predicilor misionale, prezentându-se tot decursul săptămânii în număr mare la biserică. Vrednic de notat este și faptul că în această parohie constatătoare din vreo 600 suflete nu se află niciun concubinar. Acest fapt se datorește în mare parte păstoririi prudente și energice a preotului din loc, P. Paul Nodiș. Numărul mărturisirilor a fost peste 450. La mărturisiri a fost ajutat P. misionar, pe lângă preotul local, de P. Ioan Filip din Sâncrai.

3. Încă în seara acelei Dumineci 8 Oct. se încep sf. Misiuni la *Hotoan*, prin binecuvântarea euharistică. Frumosul cor al tineretului din loc a cântat în tot decursul sfintelor Misiuni la funcțiunile sacre, cu o deosebită devoțiune. Activitatea Reuniunii Mariane, însuflețită de părintele din loc, Gheorghe Vereș și D-șoara învățătoare E. Totu, este vrednică și ea de toată lauda.

Deși, deja din a doua zi, după începerea sfintelor Misiuni, începe ploaia, care continuă toată săptămâna, totuși credincioșii și pe ploaie și prin tină aleargă la biserică, la predicile de seară. Încheierea s'a făcut Duminecă în 15 Oct., fiind de față M. On. D. Prot. R. Buzila, care a venit încă de Vineri, zdrobit trupește, dar mai ales sufletește, pentru pierderea recentă a iubitei sale fiice.

La mărturisiri, (cari au fost aproape exclusiv numai din Hotoan, din cauza ploilor) au ajutat pe P.

Misionar, pe lângă M. On. D. Prot. R. Buzila și P. Gh. Vereș din loc, P. prot. onorar Găvrilaș Fl. din Santău și P. Virgil Trufaș din Sudurău. S'au mărturisit 371, din 600 credincioși, câți are Hotoanul.

4. Fiind mare distanță dintre Hotoan și Ciumești și neavând pe de altă parte tren potrivit, P. Misionar nu a putut începe sf. Misiuni în *Ciumești* în aceeași Duminecă 15 Oct., ci numai în ziua următoare 16 Oct. Biserica a fost plină în toate seriile următoare, luând parte, spre marea edificare a poporului, și Părintele rom. cat. din loc. Cuminecărilor au întrecut orice așteptare (peste 570), deși a împiedecat și aci vremea ca să poată veni și Sanislăoanii la sf. Misiuni. La mărturisire au ajutat M. On. D. R. Buzilă prot. și M. On. D. prot. on. Patachi din Sanislău, pe lângă Părintele din loc. S'au încheiat sf. Misiuni Duminecă dimineața în 22 Oct., fiindu-se predica de încheiere afară în liber, la care a răspuns P. din loc Aug. Mureșan, accentuând prețul mare al darului primit de credincioșii săi la sf. Misiuni. Bunii parohiani din Ciumești și-au arătat recunoștința lor față de P. Misionar, între altele și prin frumosul gest al tinerețului, care cu lacrimi în ochi, a așteptat la poarta casei parohiale trăsura, pentru a-și lua rămas bun dela »D-l călugăr«.

5. La *Sânmiclăuș*, de asemenea, nu s'au putut începe sfintele misiuni, decât în ziua următoare Luni seara 23 Oct. Tina cea mare a împiedecat pe mulți dela ascultarea sfintelor predici misionale de seara. Totuși Joi în 26 Oct. (Sf. Dumitru) fiind vremea frumoasă, biserica a fost plină, ascultând cu multă băgare de seamă predica părintelui misionar despre virtuțile Sfântului Dumitru (deslipirea inimii sale de cele lumești și curajul în luptă) puse față în față cu pofta după avere și lux din zilele de azi. Seara au ascultat cu multă înfrângere a inimii cealaltă predică despre pofta după plăcerile trupești la tineri și mai ales la cei căsătoriți. A cântat la slujbă f. frumos corul tineretului pe mai multe voci.

La mărturisiri au ajutat pe lângă părintele din loc Mihaiu Pop, Rvs. D. Vicar A. Gera, P. Lăpădat din Ghirolt și P. Tamaș din Istrău. Cuminecărilor au fost 401. Încheierea sfintelor Misiuni s'a făcut în 29 Oct. cântând la sf. Liturghie »două« coruri, cel din Istrău și cel din loc. În adevăr era o plăcere să ascuți pe acești tineri silitori, cari cântau cu atâta măiestrie pe »note«. Laudă să fie și vrednicilor instructori, de cor.

6. S'a încheiat această serie de 6 săptămâni a sfintelor Misiuni în *Ludoveni*. Cu multă însuflețire este așteptat P. Misionar la gară cu »banderiu« de cătră tineretul »coloniștilor și a îndreptățitorilor«. Dar mai mare le-a fost desilusia când au văzut că nu sosește

Misionarul cu trenul de 3¹/₂. Scrisoarea, expedită încă de Miercuri 25 Oct. din Sânmiclăuș, în care se spune că va sosi Misionarul cu trăsura, o primește părintele din loc Petru Iancic, numai după ce se re-întoarce dela gară.

Încă în aceeași seară Duminecă 29 Oct., deși cam târziu, se începe predica de introducere. În seriile următoare din ce în ce vin tot mai mulți la biserică, pe măsură ce găta cu »bătutul rujii«, (căci cu greu se puteau lăsa de ea, fiind pericol să nu putrezească, odată culeasă).

S'au mărturisit 836. Au venit și din alte sate credincioși Duminecă în 5 Nov. la încheere, care a fost pentru zelosul părinte din loc Petru Iancic, ocazie de cea mai sfântă bucurie sufletească. Cu lacrimi în ochi mulțumia acest părinte lui Dumnezeu, că l-a învrednicit să-și adune pe fiii săi sufletești veniți din toate »unghiurile țării«, la prea bogata masă a altarului, în număr atât de frumos. »Fiindcă părintele Misionar vă numește buni — spunea părintele Iancic în vorbirea sa de mulțumită, — vă numesc și eu pentru prima dată buni, căci n'am voit până acum să fiu judecător în propria mea cauză, căci acela nu e bun judecător care se judecă pe sine. Rămâneți buni și încă mai creșteți în bunătate, ca să vă puteți numi fiii celui Preaînalt, care este desăvârșit«.

Mare bucurie i-a pricinuit numitului Părinte și recepția solemnă alor 100 de membri, în sănului Reuniunii Mariane »Bunavestire«, făcută cu acest prilej de P. Misionar.

»Voi sunteți sietnicii Preacuratei — spunea, dar grijiți să o apărați pe această Maică, căreia v'ați dedicat astăzi, de dușmanii ei, — prin o vieță sfântă, așa încât când vă vor vedea ceialalți să poată zice: Se vede că sunt fii și fiice de-ale Preacuratei«.

Liturghia solemnă celebrată de cinci preoți și predicele de încheiere precum și recepțiunea membrilor mișcă inimile poporului simplu până la lacrimi, așa încât un singur suflet nu a fost, poate, care să nu se fi întors mângăiat »mărind pe D-zeu de toate cele ce a văzut și auzit«.

La mărturisiri ajută pe P. Misionar; M. On. D. prot. onor. Cornel Darabant din Ardud, P. Iuliu Vălean din Terebești, P. Vasile Pop din Mădăras, pe lângă P. Petru Iancic din loc.

Fie Domnul laudat și prin aceasta!

P. M.

— **Astru** — organizația Oradea în ședința sa de constituire ținută în 15 Noemvrie și-a ales următorul comitet: *Preș.*: Tiberiu Vereș an II; *vice-pres.*: Silaghi Gheorghe; *secretar general*: Ioan M. Belindeanu; *cassier*: Valeriu Câmpianu; *controlor*: Augustin Covaciu; *secretari de sed. I.*: Anton Ilieș; *secretar de sed. II.*: Gheorghe Lazăr; *bibliotecar*: Tiberiu Pinteș; *membri în Comitet*: Ecaterina Rotariu, Gavril Oșanu.

CRONICI

— **Administrative.** Rugăm pe On. noștri abonați să binevoiască a ne trimite abonamentul restant, Suntem la sfârșit de an. Administrația „Vestitorul“.

— **Sfințirea catedralei ort. române din Cluj,** la 5 Noemvrie a. c., a fost, netăgăduit, o manifestare de înaltă semnificație. La acest act mareț a ținut să participe însuși M. Sa Regele Carol II. Și merita »cel mai strălucit monument național«, din capitala Ardealului desrobite, această cinste. Acest monument a costat doar aproape 70 de milioane, la care Statul a contribuit cu 54 de milioane. Trebuia să i se dea, deci, fastul și amploarea ce i s'a dat. Pentru a nu lăsa impresia că Statul și în deosebi Dinastia de acum ortodoxă, ține să promoveze exclusiv confesiunea majorității — mai ales că P. S. S. episcopul N. Ivan amintea de timpurile de când Petru Rareș rânduia chiriachi ortodocși pentru părțile nordice ale Transilvaniei, acum eminentamente unite — M. Sa Regele a ținut să declare: »Dar să creadă și acei cari sunt de altă credință decât a majorității, că orice credință, pentru sufletul Meu, este tot o credință. Și cum cred că numai prin credință se poate obține ceva, sunt cel dintâiu gata să respect credința oricui, atâta timp cât această credință se unește cu a noastră, în același scop de mărire și întărire a Patriei.« Apoi fiindcă banchetul ce a urmat la Cercul Militar, a avut loc în istorica sală, unde s'a proclamat 1848 unirea silnică a Ardealului cu Ungaria și unde s'a pronunțat în 1894 sentința de condamnare a Memorandiștilor Români, evocați cu multă căldură de d. prim-ministru de atunci Al. Vaida-Voevod, M. Sa Regele, gândindu-se cu adâncă evlavie la acești apărați ai ființei noastre naționale, spunând tot atunci: »exemplul lor să stea veșnic viu înaintea ochilor și patriotismul și credința de care ei au dat atunci pildă, să ne fie veșnic o îmbărbătare și o întărire a sufletului și întregii noastre ființe!«

— **„O izbândă a Românismlui“**, așa califică un ziar din localitate noua clădire a Școlii noastre normale, predată destinației sale Duminecă 19 Noemvrie a. c. în cadrele unei înălțătoare solemnități. Încă în predica ce a rostit asupra evangheliei dominicale, P. secretar V. Barbul a atras luarea aminte a credincioșilor, ce minuni poate săvârși și la noi spiritul de jertfă și a invitat pe cei de față să treacă, după terminarea sf. liturghii, în noua clădire a Școlii normale, unde I. P. S. episcop Dr. Valeriu Traian Frențiu va oficia cuvenita feștanie. Inconjurat de P. canonic A. Maghiar, de PP. profesori V. Chirvaiu, A. Iluțiu, C. Tămăian, V. Bondrea și V. Barbul, I. P. S. S. a făcut, înaintea profesorilor, a elevilor și a nenumărat popor credincios, sfințirea apei, apoi stropirea cu aghiazmă a noilor încăperi. Pe urmă, adresându-se directorului școlii P. C. Sabo, corpului didactic și elevilor, după o scurtă reprivire istorică, în care a schițat principalele

faze de dezvoltare, a arătat greutățile mari ce a avut să învingă nu numai în trecutul ei depărtat de 150 de ani, ci și în timpul din urmă. Aproape an de an, în ultimul deceniu, s'a pus grava chestiune: a fi sau a nu fi, încercându-se nu odată contopirea ei cu o școală similară de Stat. Acum, slavă Domnului, toate piedecile sunt înlăturate. În această ordine de idei, I. P. S. S. face câteva destăinuri mișcătoare. Înainte de a începe această mare lucrare edilitară, a făcut o novenă, să-i ajute Dumnezeu. Și i-a ajutat. Tot timpul ce a trecut, dela sfârșitul anului școlar expirat, când a început dărâmarea vechiului local și până astăzi, când s'a terminat cel nou, s'a putut lucra neîntrerupt, cu toate că anul în general a fost ploios. O singură zi au fost nevoiți să suspende lucrările. Apoi într'un timp de criză financiară generală ca acesta, I. P. S. S. a găsit creditul necesar, pentru a finanța o construcție de proporțiile celei de față. Mare e puterea credinței. Când ea nu rămâne în domeniul teoretic, ci trece și în cel practic, observând cu sfințenie toate poruncile dumnezeiești și bisericiești, chiar și cea despre zeciuală! Adresându-se apoi profesorilor și elevilor școlii, îi îndeamnă la muncă stăruitoare, pentru ca renumele secular al școlii să nu scadă, ci să crească mereu. I. P. S. Sale i-a răspuns, mulțumindu-i în cuvinte alese și emoționante P. director Corneliu Sabo. Sfinția Sa simte o nespasă mângâiere și mulțumire când se gândește ce drum frumos, de ascensiune glorioasă, a străbătut această școală atât sub raport intelectual și moral din temnița stăpânirii austro-ungare de ieri, până la libertatea zilei de astăzi și dela vechile încăperi întunecoase — abia 2 — adevărate catacombe în Seminarul de altă dată, până la clădirea aceasta măreață, cu 24 săli de curs, afară de sălile speciale și afară de grandioasa sală de festivități, una din cele mai mari din acest municipiu. Acest drum arată nu numai ascensiunea acestei școli, ci și a bisericii și a neamului. De aceea numele I. P. S. Sale va rămânea nemuritor în analele istoriei. În numele tineretului școlar, a rostit câteva cuvinte normalistului Iuhas, asigurând pe I. P. S. S. de toată recunoștința și mulțumirile elevilor pentru dragostea și bunăvoința cu adevărat părintească ce le arată. Ieșind din noua clădire a școlii, în acordurile încântătoare ale corului P. Fr. Hubic Vertileanu, și, desfătându-ne afară de lumina unei senine zile de toamnă, aveam parcă intuiția însăși a luminei evanghelice din eare a fășnit această mare faptă creștinească și românească.

— **Agrul catedralei și-a început activitatea.** Este cunoscut cetitorilor noștri programul de activitate al Agrului catedralei; de-a ținea în fiecare lună câte o șezătoare în diferitele cartiere ale parohiei. Harnicii agriști din parohia catedralei au reînceput iarăși activitatea întreruptă în lunile de vară. Întâia șezătoare au ținut-o în 2 Oct. în cartierul Velența. În cadrul unui program de recitări și coruri prestate

de elevii școlii primare (elevul Pop Romul dela șc. com. a cântat solo la vioră), au spus frumoase cuvinte asistenței numeroase de președinte Dr. Savu Marta și Păr. Gârleanu, vorbind despre credința creștină și puterea ei de rezistență. Important este că la această adunare s'a constituit un comitet de inițiativă în vederea deschiderii unei capele și în acest cartier. Comitetul se compune din D-nii: Iustin Fogaș președinte, Iovan Gavril, Almăși Ștefan, Mureșan Petru, Ūveges Ion, Man Gavril, Chiș Iuliu, Betea Petru, Bara Gh., Bledea N. și Chivari Gh., — cari vor face demersurile necesare pentru a ajunge la țelul dorit: capela în Velența. — A doua șezătoare a ținut-o Agrul catedralei în cartierul Steluța Dum. în 19 Nov. După deschiderea prin D-l preș. Dr. S. Marta și unele coruri date de corul teologilor, D-l Ion Pop, secretarul Comitetului, a ținut o instructivă conferință despre apărarea contra gazelor otrăvitoare în timp de războiu; elevii școlii primare și ai grădiniței de copii din cartier au recitat poezii și au arătat dansuri naționale. Păr. Gârleanu a vorbit despre gazele otrăvitoare ale sufletelor, păcatele. Corul teologilor a încheiat cu »Noi vrem pe Domnul«. Publicul numeros a rămas mulțumit de frumoasele prestațiuni ale acelor cari și au dat concursul la această reușită șezătoare culturală.

— **De-ale Congregațiilor Mariane.** Renumita societate a tinerimii catolice sub ocrotirea Maicei Domnului, numită Congregațiunea Mariană, a câștigat (numai în Germania), dela 1 Ianuarie 1912 până la 31 Decembrie 1931 un spor de 21,494 de grupuri noi. Marele merit al Congregațiilor în timpul trecut este recâștigarea unor ținuturi întregi ale Germaniei pentru credința catolică. Fiindcă în fiecare grup s'a condus un ziar amănunțit despre activitatea membrilor, se poate constata, câte suflete în părțile Germaniei trecute la protestantism au fost recâștigate pentru credința catolică prin zelul prudent al congregațiilor. Membri laici, bine instruiți în credința catolică, găsiu cu ușurință intrare în casele acelor cari, fără o instrucție suficientă, părăsiseră credința catolică și în convorbiri prietenoase îi convinseră de adevărul catolic. Acele fapte de acolo ar trebui să fie un indemn puternic catolicilor noștri, să fie și ei activi spre folosul credinței lor mai înainte de toate spre a aduce pe catolicii neglijenți la ascultarea sf. Liturghiei, la spovada de Paști și la abonamentul unui ziar catolic. Congregațiunea Mariană la Sagan în Silesia în vreo 6 luni a plasat două sute de exemplare ale »Vestitorului« de Duminecă, prin vizite casnice și prin înțelepte îndemnuri. Cât de ușor s'ar putea dobândi ceva asemenea și la noi în țară. Mulți catolici neglijenți se tem de intrarea preotului în casa lor, dar vor primi cu bunăvoință vizita membrilor congregației, cari le ofer mai întâiu un exemplar gratuit, de probă, al unui ziar catolic.

— **Societatea de lectură „Sf. Ioan Gură de Aur“** a studenților dela Academia Teologică Română Unită din Oradea, în ședința sa de constituire ținută în ziua de 28 Oct. a. c., pentru anul școlar 1933—1934 și-a ales următorul comitet de conducere: Președinte: d. Eugen Potoran an IV; vice-președinte: d. Ion Crețu an III; secretar de coresp.: d. Gavril Mureșan an IV; notar I.: d. Iuliu Hirțu an III; notar II.: d. Gheorghe Sabău an II; casier: d. Ștefan Șuta an IV; bibliotecari: d. Gheorghe Moldovan an III, d. Alexandru Ciurdariu an II, d. Ioan Pinteș an I; controlori: d. Gheorghe Mădăras an IV, d. Coloman Seucan an IV, d. Nicolae Puia an III; arhivar: d. Vasile Rusu an III; dirigintele corului: d. Eugen Pătoran an IV; comisiile literare: Președinți: d. Mihail Cartiș an IV, d. Vasile Fernea an IV; membrii: d. Petru Bontea an IV, d. Pavel Pordea an III, d. Sabin Pop an II, d. Nicolae Maghiar an II, d. Gheorghe Buzila an I, d. Dumitru Mureșan an I.

— **A apărut Acaftistul Preasfintei Inimi**, cea mai frumoasă și mai dufioasă devoțiune către Inima preasfântă a lui Isus. Costă 5 Lei la Soc. Sf. Ioan Gură de Aur.

— **Volumul II din Calea desăvârșirii creștinești** de *Alfonso Rodriguez* conține 5 Tratatate, din cari cele mai frumoase și de mare valoare sufletească pentru tot creștinul este cel despre *Mortificare și despre Supunerea întru toate față de voința preasfântă a lui Dumnezeu*. Volumul costă 80 Lei, 400 pagini, format octav, la Soc. Sf. Ioan Gură de Aur — Oradea.

BIBLIOGRAFIE

— **Alfonso Rodriguez S. I. „Calea desăvârșirii creștinești“**, tradusă de Păr. Dr. Aloisie L. Tăutu. Vol. II. Oradea 1933. Se desface prin Soc. Sf. Ioan Gură de Aur, Format 8°, 400 p. 80 lei.

Abia a ieșit de sub tipar vol. I, al acestei opere clasice și, iată, ne surprinde vol. II. Dacă lucrarea, în întregime ei, are în vedere mai cu seamă nevoile sufletești ale călugărilor, vol. II. e de mare folos și celor ce trăesc în lume, deci preoților de mir și tuturor creștinilor. Căci, în adevăr, cine, trăind în societate, nu simte trebuința de a-și înfrâna inima, înăbușindu-și palimile, de a-și stăpâni limba și toate simțurile, de a se smeri înaintea lui Dumnezeu, pentru că virluțile creștinești să incolțească, să crească, să rodească? Dacă s'ar realiza numai un sfert d'n frumoasele învățături ale acestui mare măestru al vieții duhovnicești, țara noastră ar fi un ogor binecuvântat; dacă s'ar realiza jumătate, ar fi o grădină fără seamă; dacă s'ar realiza în întregime, ar fi împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Cine nu s'ar simți fericit ajutând, după puteri, să se înstăpânească această împărăție? De aceea o recomandăm cu toată dragostea sufletului nostru românesc și creștinesc.

— **Biblioteca Preasfintei Inimi No. 2. Acaftistul Prea-dulcei și Preasfintei Inimi a lui Isus**. Tradus de Păr. Dr. George Fireza S. I., Oradea 1933, editura Soc. Sf. Ioan Gură de Aur, Format 12°, 32 p., 5 Lei.

Una din problemele cele mai mult discutate în presa noastră bisericească în timpul din urmă a fost aceea a inovațiilor rituale. Dacă, anume, uniții și, în general, credincioșii Bisericii Orientale pot să introducă rugăciuni, ceremonii, slujbe bisericești nouă, ori trebuie să rămână la Ciaslov și Molitvelnic și, în concret, la edițiile dela 1700 ale acestor cărți? Ca de obicei, în asemenea discuții, recordul îl au extremiștii. Unii nu vor să știe absolut de nicio inovație, crezând că dorința făuritorilor Unirii dela 1700 de a nu se schimba călindarul, sărbătorile și rânduala Bisericii Orientale e literă de Evanghelie. Alții iarăși, dau zor că, pentru a nu instrăina credincioșii cei mai buni de ritul nostru, trebuie neapărat să introducem toate slujbele de plefate ale ritului latin, deci luna Malu în cins:ea Preacuratei, litaniile ș a. Evident că atât o soluție, cât și cealaltă sunt greșite. Incremenirea în forme rituale vechi, fie chiar dela

1700, e cu neputință pentru un organism viu. Cine trăește, crește; cine moare, putrezește, — zice un proverb românesc. Și bine zice. Crește chiar ritualul Bisericii Ortodoxe. Câte rugăciuni și slujbe speciale n'au prilejuit marile evenimente naționale din urmă, de pildă încoronarea regelui ș. a., chiar pentru această Biserică; apoi atâtea rugăciuni speciale pentru a mulțumi lui Dumnezeu, când a intrat Armata Română în Buda-Pesta, pe urmă la mormintele eroilor etc. S'ar putea ca totmai Biserica Unită, această avangardă glorioasă a civilizației românești, să stea pe loc? Nu. Calea cde mijloc, e calea adevărului și a biruinței. Ideile cele nouă, hiar iactele de pietate din Apus trebuie să îmbrace odăjdii orientale. De aceea felicităm nu numai pe traducătorul, dar și mai ales pe editori că au găsit mijlocul de a populariza cultul Sfintei Inimi în forma atât de autentic orientale a Acaftistului. Dacă regretăm ceva ca Românii este că acest acatist a fost compus de un preot rutean, un român, și a fost învrednicit de Congregația de Propaganda Fide de atâtea indulgențe plene cât și parțiale. Dar la rugăciuni și la înfățișarea adevărilor veșnice n'au prea mare însemnătate micile considerații vremelnice. De aceea recomandăm broșura fără de nicio rezervă.

— **Biblioteca religioasă-morală No. 20—21, Dr. Ștefan Pop**. La trecutul diezezel Caransebeșului. Volumul I. Caransebeș 1932. Tiparul tipografiei diezezane. Format 8°, 110 p. 20 lei.

În legătură cu petiția celor 12 preoți și 40 primari din părțile Caransebeșului, Almajului și Lugojului, tprărite încă de P. N. Nilles, autorul încearcă să refacă șrlul „foarte manc și dubios al vlădicilor din Bănat.“ Până aici, nimic de zis. Dar iată că autorul nu se mulțumește cu această operă, pe care, dacă ar fi îndeplinit-o, ar fi făcut un lucru bun, ci încalcă pe vecin. Biserica noastră e numită „amfibie interrituală.“ Marele eplscop Vasile Hossu (autorul scrie „Vili“!) redus la rolul de informator al contelui Ștefan Ti-za. Nu încapă nici de „vulturul comitetului național român,“ Dr. Vasile Lucaciu, pentru catolicismul lui. Și găsește „sacriligă“ expresiunea dată de catolicii Papei, când evanghelia e clară că Petru și urmașii săi chivernisec biserica Domnului, ei sunt păstorii, de drept dumnezeesc, ai turmei sale. Oare nu e cazul să zicem cu Francezul: Nu e surd mai afurisit decât cel ce nu vrea să audă?

— **Anul sfânt la Roma**, de Don Pedro Calderon de la Barca. Trad. după originalul spaniol de Dr. Zoltan Matolay. Timișoara-Elisabetin, Str. Remus 1, p. 47, preț 10 lei.

Autorul e cel mai mare scriitor al Spantei și unul din cei mai de seamă ai literaturii universale. E pus alături de Dante, Shakespeare, Goethe. Din nefericire, la noi nu se cunoaște decât „Judecătorul din Zalamea,“ tradus de d. O. Densușianu și publicat în Bibl. Teatrului Național. București. E, deci, cu atât mai mare meritul traducătorului de a ne fi dat, fie și numai în proză (originalul e în versuri?), o dramă euharistică a marelui poet spaniol. Scrisă pentru anul sfânt 1650, piesa se potrivește și pentru 1933. Atitudinea sufletului omenesc în fața Infinitului e aceeaș. E foarte potrivită pentru serbări, reprezentații teatrale etc. Renumel universal al autorului și limba corectă a traducătorului n'au nevoie de recomandare; ele se impun, dela sine.

— **Bibl. „Presa Bună.“** Seria religioasă No. 15. P. P. Suan S. I., Ce este, ce cere, ce dă *Prea Sfânta Inimă a lui Isus*. Trad. I. B. Iași, 1933, p. 64, preț 10 lei.

Autorul arată în Prefață că lucrările de până acum asupra Sfintei Inimi au fost savante, deci inaccesibile marelui public. De aceea rezumă cercetările migăloase ale savanților în trei capitole scurte, indicate în titlu: 1, Ce este; 2, Ce cere; 3, Ce dă Sf. Inimă, Direcția „Presa Bună“ a făcut o faptă creștinească, tipărind-o în acest an sfânt.

— **Biblioteca „Presa Bună,“** Seria „Viețile Sfinților.“ No. 2. *Viețile Sfinților pe luna Februarie*. Culegere de C. S. Iași, 1933, p. 128 prețul 15 lei.

Această culegere cuprinde 29 de biografii scurte, dar cuprinzătoare și bine scrise asupra Sfinților din Calendarul Bisericii Române. Deși acești Sfinți nu sunt identici cu cei cinstiți de Biserica de rit bizantin, căreia aparține biserica noastră, totuș având mulți sfinți comuni, fiind apoi hagiografia totdeauna interesantă, o recomandăm călduros cetitorilor.

